

Hòa Bình là kết quả của Công Lý và Tình Liên Đới
Peace As The Fruit Of Justice and Solidarity
(Is 32,17; Gc 3,18; Srs 39)

<http://www.conggiaovietnam.net>;
conggiaovietnam@gmail.com

Bản tin CGVN

Chủ Đề: Tình Người trong cơn nguy khốn

Tác giả: Lm Giuse Ngô Mạnh Điệp (Giáo phận Nha Trang)

CHIẾC BA-LÔ CỦA HÀNH TRÌNH THẮP SÁNG

Kính mời theo dõi video tại đây: <https://bit.ly/3sEaoR8>

Vậy là sáng hôm nay – thứ bảy ngày 14/8/2021 – lại thêm 8 nữ tu Dòng Nữ Tử Bác Ái Vinh Sơn lên đường đến với bệnh nhân trong vùng Tâm Dịch tại Sài Gòn. Các chị không là những bác sĩ, điều dưỡng có tay nghề, mà chỉ là những thiện nguyện viên đến với bệnh nhân bằng trái tim và tấm lòng – những “tài sản” vốn có và phải có của người đi theo Chúa ở giữa anh chị em mình. Những vị có trách nhiệm đón tiếp các chị đã vui vẻ cho các chị biết là người bệnh cần được chữa trị bằng những phương pháp điều trị chuyên môn, nhưng cũng vô cùng cần thiết những tận tâm tận lực trong phục vụ và yêu thương. Nên công việc của tu sĩ tình nguyện viên là phục vụ và thay thế người thân của bệnh nhân để an ủi, xoa bóp, và tâm tình giúp bệnh nhân từng ngày thấy bình yên để có thể mau xuất viện. An ủi – xoa bóp – tâm tình thì đương nhiên là “chuyên môn” của chị em – con cái thánh Vinh Sơn rồi.

Cuối cùng thì chị em được tặng mỗi người một cái ba-lô (backpack) – tiện dụng cho một hành trình: Hành trình Thắp Sáng – chủ đề của câu chuyện chúng mình hôm nay.

Tại sao lại Thắp Sáng?

Ngày xưa – khi còn là sinh viên – người viết được Tráng Đoàn Nguyễn Trường Tộ cho “**Lên Đường**” và sẽ có được hai chữ tắt **RS** gắn trên mũ. Thích và hãnh diện lắm! Người viết ít quan tâm đến ý nghĩa nào khác của hai chữ viết tắt ấy mà chỉ thích hai chữ “*Rendre Service*” – rất đúng với diễn giải ý nghĩa của châm ngôn ngành Tráng: Giúp Ích!

Tráng Trưởng nhắc lại Quy Chế: Do ý chí cương quyết thể hiện Lời Hứa, anh xứng đáng nhận lấy cây gậy nặng này – tượng trưng cho hai nẻo đường chánh/tà anh sẽ gặp trong mỗi bước tới. Chúng tôi tin chắc rằng anh sẽ biết chọn nẻo chính và thiện – nẻo đưa anh mỗi ngày tới gần lý tưởng hơn, nẻo đưa anh đến thành công và hạnh phúc.

Và Huỳnh Trưởng của Tráng Sinh Lên Đường trao cho anh chiếc gậy nặng, đeo lên vai anh chiếc ba-lô, trao cho anh một ngọn đèn trứng vịt. Tráng Đoàn đứng thành hai hàng tiễn anh vào bóng đêm trong tiếng trống thúc hào hùng. Anh rời Tráng Đoàn – đơn thương độc mã – lầm lũi trong bóng đêm từ ngọn đồi Chùa Từ Hiếu về Đại Chung Viện Kim Long.

Dĩ nhiên chỉ là một quãng đường tượng trưng, nhưng “chút đỉnh vốn liếng” đòi một Hướng Đạo Sinh nói chung và Tráng Sinh Lên Đường nói riêng, người viết cố sống lý tưởng Giúp Ích trong đời Linh Mục của mình cho đến hôm nay... tại... Nhà Hưu Dưỡng này, đây là bất cứ khi nào có thể thì vui mừng phục vụ anh em với những việc đơn giản nhất: dọn khay cơm khi dùng xong, dọn ly uông cà phê xuống chỗ rửa, bung bê bữa ăn sáng, dọn yaourt để anh em tráng miệng, lấy tăm, lấy giấy lau... và luôn sẵn những mẫu chuyện cười giúp anh em vui hơn... Thê thôi! Công việc là của những người phục vụ được bề trên sai tới, nhưng họ cũng bận tít tít mỗi sáng cho chuyện vệ sinh phòng của ba bốn cô già lã đãng tâm trí. Chị em nữ tu thì lo nhà bếp. Vậy là hai chữ “Giúp Ích” có đất để dụng võ. Lý tưởng Linh Mục đương nhiên là số một rồi; Nhưng dù sao châm ngôn “Giúp Ích” cũng đã thành một thói quen và mang tính nhắc nhở; Bởi không ít những khi lý tưởng Linh Mục dễ làm cho chính mình lầm tưởng rằng mình chỉ là “Thầy Dạy”... ngay cả khi đã là “laogianghihuu ở thời @” này!

Lần đầu tiên người viết khoác lên lưng mình chiếc ba-lô là trong đêm “**Lên Đường**” ngày ấy – chiếc ba-lô nhẹ tâng và người viết nghĩ đến “**lệnh lên đường**” của Chúa Giê-su cho các môn đệ năm xưa. Cả hai lần: lần Ngài sai các Tông Đồ (Mt 10, 1–5.14; Mc 6, 7–13; Lc 9, 1–6) và lần sai nhóm 72 môn đệ lên đường (Mt 11, 20–24; Lc 10, 1–13), Ngài đều rất tỉ mỉ: “Đừng mang gì đi đường, đừng mang gậy, bao bì, lương thực, tiền bạc, cũng đừng có hai áo”. Nghĩa là tất cả những gì mà “thế gian” lo để đi đường, thì “người của Chúa” đừng lo, bởi họ có Chúa ở cùng...

Lời dặn dò này của Chúa – một cách ngẫu nhiên – người viết được nghe từ miệng vị bác sĩ Giám Đốc bệnh viện trong buổi tiếp nhận chị em: Chuyên môn thì của những người chuyên môn. Công việc của các “Soeurs” là thăm viếng, giúp đỡ và là thay cho thân nhân của người bệnh để ở bên họ. Dĩ nhiên – trong trường hợp xấu nhất – thân nhân họ sẽ không thể có mặt, và chị em sẽ là thân nhân của họ. Một điều gì đây rất “Công Giáo”, phải không chị em?

Thú thật với chị em, người viết không thích mấy khi nghe người ta chuyện trò với chị em với danh xưng “Sơ”... mà người viết ghi lại bằng tiếng Tây trên kia. Người viết thích danh xưng “Dì” của các chị Mến Thánh Giá ngày xưa... Và “Dì” là chị, là em với “Mẹ”, thì cũng “lớn” lắm chứ; Thế nhưng – ở đây – người viết chợt được soi sáng để “hãnh diện” với danh xưng “Soeurs” người ta dành cho chị em. Nó cũng có nghĩa là Chị, là Em thôi; nhưng là chị, là em đã được thánh hiến (Sacrées), phải không? Chính vì vậy mà người ta trân trọng danh xưng ấy và mong rằng chị em hãy ở bên người bệnh với khuôn mặt và trái tim của Chúa và để thay mặt cho thân nhân của người bệnh; bởi chị em đã được “thánh hiến” cho công việc này!

Trích đoạn video:

**Ban Giám đốc Bệnh viện Chợ Rẫy
và Đại diện Tòa Tổng Giám mục
thăm các Tu sĩ
phục vụ bệnh nhân Covid**

Nguồn: Tổng Giáo phận Sài Gòn

Cách đây vài năm, người viết quyết định thay hai cái đầu gối, vì ngay cả “hyalgan” cũng vô hiệu. Ngày lên đường nhập viện, người viết mượn cái ba-lô học trò tiểu học của hãng Milo con cháu không dùng nữa để đựng “hành trang” đi viện. Các “Sơ” nhà Nghỉ Dưỡng cười nức nở với hình ảnh ông lão khoác ba-lô Milo khập khểnh ra xe. Thì có gì đâu mà phải mỹ miều: cái áo “may-ô” – quần bà ba – và những thứ linh kính khác... chỉ chiếm 1/3 ba-lô học trò.

Thế nhưng ba-lô trên vai là mệnh đời – mệnh người đẩy Chị/Em! Vác lấy nó và vui vẻ đi vào vùng Dịch, bởi tại đây chị em vừa gặp được những Giê-su trong phận người đau đớn cùng khôn, vừa là chính khuôn mặt của Giê-su để những đau đớn cùng được nhẹ bớt. Không phải là “diễn” đâu nhé, nhưng là “nhập” đấy!

Trao cho chị em cái ba-lô, ai cũng mong ước điều đó!

Hôm nay – ngày 14/8 – cũng là ngày Giáo Hội mừng lễ thánh Maximilien Maria Kolbe – vị tử đạo gốc Ba-lan nhưng thật dễ thương trong trại Auschwitz.

Nếu Chị Em chưa hoặc không có giờ cho Giờ Kinh Sách, thì người viết xin gửi đến Chị Em một trích đoạn trong lá thư của Ngài như một Giờ Kinh và một món quà giữa những bận rộn của Tâm Dịch:

“Anh thân mến, tôi rất vui mừng thấy anh hăng hái nhiệt thành làm vinh danh Thiên Chúa. Ở thời đại chúng ta, không phải là không đáng buồn khi thấy chủ trương lãnh đạm – như người ta gọi – đang lan tràn dưới nhiều hình thức khác nhau. Chủ trương ấy như một cơn dịch lây lan không chỉ nơi giáo dân, mà cả trong các cộng đoàn tu trì nữa. Tuy nhiên, vì Thiên Chúa đáng được vinh quang vô tận, nên bốn phận trước hết và trên hết của chúng ta là đem trọn khả năng yếu kém của mình mà dâng lên Ngài vinh quang cao

cả nhất, cho dù chúng ta không bao giờ có thể dâng cho Ngài như Ngài đáng được, vì chúng ta chỉ là những thụ tạo tha hương yếu hèn...”

Chúc Chị Em “Thắp Sáng” với chiếc ba-lô quà tặng trong những ngày ở giữa Tâm Dịch...

Lm Giuse NGÔ MẠNH ĐIỆP

Hẹn gặp lại

Kính thưa Quý vị, đặc biệt các bạn trẻ,

Trong số những người thân của chúng ta. Không phải tất cả đều đã có máy điện toán (vi tính) hoặc có dùng email, hoặc đã có thể nhận được những thông tin này...

Vì vậy, xin hãy ủng hộ chúng tôi bằng cách phổ biến thông tin này bằng email hoặc in ra, photocopy và gửi cho người thân của Quý vị. Đặc biệt xin gửi cho những ai chưa có sử dụng internet.

Xin chân thành cảm ơn

conggiaovietnam@gmail.com

<http://www.conggiaovietnam.net>

Nguồn: Internet eMail by conggiaovietnam@gmail.com chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, August 21, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*